

De økonomiske Forpligtelser ville bestaa i en saadan Administration af Teatrets Indtægter i Forening med den faste Subvention, at Teatret ikke behøver yderligere Støtte af Statskassen. Regnskabsfristen sættes i Almindelighed til 5 Aar.

ad C.

7.

Hovedspørgsmaalet bliver nu dette: *hvor stort maa Tilskuddet være*, for at Bestyrelsen kan være i Stand til at opfylde de saavel kunstneriske som økonomiske Fordringer, der stilles til den? Tilskuddets Størrelse.

For blot tilnærmelsesvis at kunne afgøre dette Spørgsmaal, er det nødvendigt at forudskikke nogle Betragtninger.

Første Hovedbetragtning: Kunst koster Penge.

Kunst

God Kunst kræver altid en *vis rundelig Tid* for at kunne opnaa den Modenhed, den Afslibning og Afstemthed, som er en nødvendig Betingelse positiv Grund: for, at den kan virke overbevisende paa Modtageren. Dette vil, oversat i Teatersproget, sige, at et Stykkes Indstudering, naar den skal resultere i en kunstnerisk Helhedsvirkning, ikke kan tilendebringes paa nogle faa Dage. Dette vil atter sige, at et kunstnerisk ledet Teater kun formaar at bringe et begrænset Antal Nyheder frem i en Sæson. Men mange Prøver til forholdsvis faa Forestillinger koster Penge. Tid.

Desuden kræver god Kunst adskillige Udgifter, for at det til Stykkets Stemning og Indhold *nøjagtigt passende Udstyr* kan tilvejebringes. Her tænkes ikke paa Udstyr i populær Forstand, ikke paa Pragt og Øjenlyst, hvori de saakaldte Udstyrsstykker ekscellerer, men paa den Udstyrelse i Dekorationer, Lysvirkninger, Dragter og Møbler, som et Stykkes Milieu eller Tidsalder forlanger, naar det skal virke som Kunstværk og ikke blot som Teaterforestilling. Udstyr.

Og hertil kommer saa det beklagelige, men uomstødelige Faktum, at disse Udgifter kun sjældent opvejes af tilsvarende Indtægter, at, med andre Ord, *god Kunst ikke betaler sig*. Det store Publikum, der fylder Teaterkassen, strømmer til i langt større Skarer, saa snart det er Flitter, der bydes paa, end naar det er ægte Varer. Den store Mængde foretrækker de Forestillinger, der ved det blotte Spil af Farver og Toner, Former og Bevægelser nøjes med at kildre Sanserne, frem for dem, der naa til Bunds i Sjælen og befordre Aandens Vækst gennem varige Indtryk. Man behøver blot at henvise til, hvor ringe et Publikum det kgl. Teaters ofte ypperlige Holbergforestillinger kan drage til Huse, eller hvor krank en Skæbne et fremragende Digterværk som Tolstoys „Mørkets Magt“, trods en dygtig Udførelse, fik for et Par Aar siden. Men Nationalteatrets Pligt som Kulturbærer er frem for alt den at retlede Mængdens Smag, at rense denne under Indflydelse af den forældende Magt, som er god Kunst iboende. Teatret kan da ikke gaa Publikums Ærinde, men maa bringe de økonomiske Ofre, som dets Opgave som Folkeopdrager paalægger det. Og særlig i vor Tid kan disse Ofre ofte blive dyre, fordi den moderne dramatiske Kunst, saavel Digtning som Skuespilkunst, søger sin Styrke i diskrete Stemningsvirkninger, i en dæmpet Hverdagstone, der vrager Effektmidler, og i en fint udarbejdet Psykologi, hvis Værdi den store Mængde kun langsomt kan bringes til at skatte, medens forrige Tiders Tendens benyttede langt populærere og kraftigere, men ogsaa langt ufinere og usandere Midler for at trænge igennem.

negativ Grund.

Endelig bør ikke glemmes, at den Fordring om et *fast Repertoire* — paa alle tre Kunstarters Omraade —, som stedse og med Rette er bleven stillet til Nationalscenen, paa mange Maader fordyrer Driften. Thi for det første medgaar der altid en vis Tid (Prøver; Dubleringer) til at

fast Repertoire.